

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף ז עמוד א

שואלים-בבטל בשעה שישית והתשובה יש איסור מדרבנן עליו וזה כמו איסור מהתורה והחמץ כבר אינו נחשב ברשותו ואינו יכול לבטל.	רבי גידל		רבי חייא בר יוסף		רב
כפי דברי רב גידל בשם רבי חייא בר יוסף בשם רב נתינת חמץ בערב פסח משעה שישית ומעלה לאישה על מנת לקדשה-הקידושים לא חלים.					
שואלים ואי אפשר לבטל בזמן איסור? כתוב שהיה יושב בבית המדרש וזכר בחמץ מבטלו בליבו-גם אם זה שבת וגם אם יום טוב.	שבת ייתכן-י"ד חג זה ט"ו ניסן תשובה- רב אחא בן יעקב אומר				
ניסן-ערב פסח. ויכול לבטל? מדובר בתלמיד שלומד לפני רבו וזכר שיש עיסה שטרם החמיצה, ולכן מבטלה לפני שתחמיץ.					
מדייקת הגמרא מהמילים היה יושב בבית המדרש-דהיינו תלמיד לפני רבו.					

הסבר א' דף ז' עמוד א' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון- פת שהתעפשה ואינו יודע אם חמץ או מצה

אומר רבה בר רב הונא בשם רב רבה בר רב הונא איך מדובר-אם יודע שיש פת שהפכה מעופשת, אם הרוב שיש שם מצה-המצה המעופשת מותרת.			
ודגמא להוכחה שהולכים לפי האחרון-מעות שמצאו בירושלים			

ליד סוחרים בהמות מעשר	בהר הבית	ברחבי העיר-בחגים	בעיר-לא בחגים
חולין	חולין	מעשר	חולין
הנימוק- אומר רב שמעיה בר זירא כן גם הפת שעיפשה היא אחרונה מנקים את רחובות העיר מידי יום	אומרים שהמעות הראשונות אינם ואלה אחרונות		
תשובה	שואלים אם העיפוש מוכיח	תשובה	הכונה שרבו ימי מצה

שואלים	תשובה-בגלל העיפוש היינו	שואלים וכי הולכים-לאחרון?
אז זה פשוט שזו מצה?	חושבים שזה חמץ קמ"ל שזה מצה, והסיבה אפיית מצות מידי יום חמות גרמו לעיפוש.	למדנו רבי יוסי בר יהודה , קופה שהיו בה מטבעות חולין ומעשר הולכים לפי הרוב, ולא לפי אחרון?
רבי יוסי בר יהודה	עונה רב נחמן בר יצחק	עונה רב פפא
	מדובר שהתערבבו ואינו יודע בחלק מהתיבה לחולין וחלק למעשר ואינו יודע מי אחרון.	הכסף נצא בגומא מי היה בסוף.

הסבר ב' דף ז' עמוד א' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון- ברכת בדיקת חמץ

רב יהודה שואלים רב פפי בשם רבא בשם רבא מסקנת ביניים יש לברך על מה מברך לבער חמץ מברך על ביעור הברכה היא בלשון של הבדיקה הברכה? חמץ ביצוע עתידי-להבא	תוספות מסכת פסחים דף ז עמוד א	
---	--------------------------------------	--

לפני סוחרים בהמה לעולם מעשר - פ"ה אף על פי דאיכא למתלי במוכר כמו בלוקח מספיקא תלינן לחומרא ואין נראה לר"י דסמוך מיעוטא דחולין דשאר מעות לפלגא דמוכר וה"ל רובא להיתר ואור"י דלוקחים הוו רובא דכמה בני אדם עומדים על בהמה אחת לקנות בהר הבית לעולם חולין - מקשה ר"י היאך נמצאו שם הא אמר בפ' הוראה (ברכות סב:) לא יכנס בהר הבית במעות הצרות בסדינו ואור"י דאינו אסור אלא היכא דנושאן בפרהסיא בסדינו דגנאי הוא דנראה כהולך שם לסחורה אבל בצינעא לא. עשוין להתכבד בכל יום - קשה לר"י דמסקי' בפרק דם הנדה (נדה נ: ושם) גבי שרץ שנמצא במבוי אין חזקתו מתכבד אלא על ידי בדיקה ותיק דשרץ שהוא בכעדה אין חזקתו כל כך מתכבד כמו במעות. בלבער כ"ע לא פליגי דלהבא משמע - מכאן היה מצריך רשב"א לברך לפני המילה להכניס דאי לאחר המילה ישקר בברכתו דלהכניסו להבא משמע ועוד שצריך לברך עובר לעשייתו ולא נראה לר"י דבפרק ר' אליעזר דמילה (שבת דף קלז: ושם) תניא המל אומר אקב"ו על המילה אבי הבן אומר להכניסו משמע לאחר המילה מקומו אף על גב דלהכניסו

וניבטליה בשית! - כיון דאיסורא דרבנן עילויה - כדאורייתא דמאי, ולא מצי מבטיל. דאמר רב גידל אמר רבי חייא בר יוסף אמר רב: המקדש משש שעות ולמעלה, אפילו בחיטי קורדניא - אין חוששין לקידושין. ולבתר איסורא לא מצי מבטיל ליה? והא תניא: היה יושב בבית המדרש וזכר שיש חמץ בתוך ביתו - מבטלו בלבו, אחד שבת ואחד יום טוב. בשלמא שבת - משכחת לה, כגון שחל ארבעה עשר להיות בשבת. אלא יום טוב - בתר איסורא הוא! - אמר רב אחא בר יעקב: הכא בתלמיד יושב לפני רבו עסקין, וזכר שיש עיסה מגולגלת בתוך ביתו, ומתיירא שמא תחמיץ קדים ומבטיל ליה מיקמי דתחמיץ. דיקא נמי, דקתני: היה יושב בתוך בית המדרש, שמע מינה.

חלק א' במסכת פסחים דף ז' עמוד א'

אמר רבה בר רב הונא אמר רב: הפת שעיפשה, כיון שרבתה מצה - מותרת, היכי דמי? אילימא דידע בה דחמץ היא - כי רבתה מצה מאי הוי? אלא, דלא ידעין בה אי חמץ הוא אי מצה הוא - מאי איריא כי רבתה מצה? אפילו כי לא רבתה מצה נמי, ניזיל בתר בתרא! מי לא תנן: מעות שנמצאו לפני סוחרים בהמה - לעולם מעשר, בהר הבית - חולין, בירושלים, בשעת הרגל - מעשר, בשאר ימות השנה - חולין. ואמר רב שמעיה בר זירא: מאי טעמא - הואיל ושוקי ירושלים עשוין להתכבד בכל יום. אלמא אמרינן: קמאי קמאי אזלי ליה, והני אחריני נינהו. הכא נמי - נימא: קמא קמא אזיל, והאי דהאידיא הוא! - שאני הכא, דעיפשה מוכיח עילויה. - אי עיפשה מוכיח עילויה - כי רבתה מצה מאי הוי? - אמר רבה: לא תימא שרבתה מצה, אלא אימא: שרבו ימי מצה עילויה. - אי הכי פשיטא! - לא צריכא, דעיפשה מרובה. מהו דתימא: כיון דעיפשה מרובה - איגליא מילתא דודאי חמץ מעליא הוא, קא משמע לן: כיון שרבו ימי מצה עילויה, אמרינן: כל יומא ויומא נהמא חמימא אפה, ושדא עילויה ועפשא טפי. ומי אזלינן בתר בתרא? והא תניא, רבי יוסי בר יהודה אומר: תיבה שנשתמשו בה מעות חולין ומעות מעשר, אם רוב חולין - חולין, אם רוב מעשר - מעשר. ואמאי? לזיל בתר בתרא! - אמר רב נחמן בר יצחק: הכא במאי עסקין - כגון שנשתמשו בה מעות חולין ומעות מעשר, ואין יודע איזה מהן בסוף. רב זביד אמר: כגון שנשתמשו בה ציבורין ציבורין. רב פפא אמר: כגון דאישתכח בגומא.

חלק ב' במסכת פסחים דף ז' עמוד א'

אמר רב יהודה: הבודק צריך שיברך. מאי מברך? רב פפי אמר משמיה דרבא: (אומר) לבער חמץ. רב פפא אמר משמיה דרבא: על ביעור חמץ. בלבער - כולי עלמא לא פליגי דודאי להבא משמע,

רש"י מסכת פסחים דף ז עמוד א

וניבטליה בשית - ליתקנו רבנן לכל אדם ליבטל בלבו בתחלת שש, דהשתא לא פשע, דאיכא זכרון טובא, שהרי עסקו בשריפתו. כיון דאיסורא דרבנן - דמשעברו חמש אסור בחמץ לדברי הכל - כדאורייתא דמי, ואינו שלו ולא מצי מבטל ליה בלבו, וכיון דחס עליה ומשהי ליה פורתא - עבר עליה. המקדש - אשה. משש שעות ולמעלה - מתחלת שש, דאיסורא דרבנן הוא. אפילו בחיטי קורדניא - הצומחים בהרי אררט קשין הם מאד, ואפילו הכי אין חוששין לקדושין אם באו עליהם מים, ואף על גב דאתי איסור הנאת חמץ דרבנן דשש, ומפקע קידושי תורה, ושרי אשת איש לעלמא - הא מתרצינן בכמה דוכתינן: כל מקדש - אדעתא דרבנן מקדש, והפקר בית דין הפקר, והם הפקירו ממונו. עיסה מגולגלת - שלא החמיצה, ומפני אימת כבוד רבו אין יכול לקום ולילך ולאפותה. דקדים ומבטל לה - בלבו, דעדיין היא ברשותו, שלא נאסרה עליו. דיקא נמי - דעדיין לא החמיצה, דקתני: היה יושב בבית המדרש, דמשמע מפני שאין יכול